

23 Ιουλίου 2012

Το νόημα της ζωής μας και το θείο θέλημα

Ορθοδοξία / Θεολογία

Ο Κύριός μας με την παρουσία του «εποίησε τα πάντα καινά». Αυτό είναι το νόημα και το σύνθημα και στις σημερινές δύσκολες ημέρες, που περνούμε πέραν των

υπολοίπων, που μας απασχολούν. Σήμερα περισσότερο από άλλοτε ο άνθρωπος πλανάται «εις τον κύβο», δεν έχει αφήσει τίποτε όρθιο. Και στην πίστη του και στη συμπεριφορά του και γενικά στον τρόπο της ζωής του, όλα έχουν χρεοκοπήσει. Ακόμα και ο τρόπος που κάνει χρήση ο σημερινός άνθρωπος, είναι τόσο χρεοκοπημένος, διότι πραγματικά δεν ζει «χρώμενος τω κόσμω», αλλά «παραχρώμενος» κατά κόρον. Έχει γίνει νόμος η σπατάλη, ώστε να πιστεύουν οι άνθρωποι σήμερα, ότι χωρίς σπατάλη η ζωή είναι δυστυχία. Και όντως γίνονται δυστυχείς με τη σπατάλη. Οι ελάχιστοι πιστοί που έχουμε απομείνει, είμαστε υποχρεωμένοι και σ' αυτό να πρωτοστατούμε, δίνοντας το σύνθημα και το μάθημα της αυτάρκειας και της χρείας, όχι της επιθυμίας. Γενικά στον παραπαίοντα άνθρωπο, που τα έχασε όλα και νομίζει ότι δεν υπάρχει πλέον τίποτε πρέπει να αποδείξουμε ότι δεν είναι έτσι. Ο άνθρωπος έχει την προσωπικότητά του. Η σωτηρία υπάρχει. Ο άνθρωπος δεν είναι θύμα, ούτε του θανάτου, ούτε καμιάς άλλης ατυχίας. Είναι το κατ' εξοχήν δημιούργημα του Θεού, που τον απασχόλησε προσωπικά. Γι' αυτό ήλθε να το αναζητήσει. Το αναζήτησε, το βρήκε και το σήκωσε στον ώμο του και του έδωσε δόξα.

Πέραν της προσωπικής φροντίδας για τη σωτηρία μας, επωμιζόμαστε και αυτήν ακόμα την αποστολή. Χάνεται ο σημερινός άνθρωπος. Ο Κύριός μας φεύγοντας τί μας είπε; «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη». Το «πορευθέντες» δεν έχει ποτέ σταματήσει. Το «πορευθέντες» δεν εννοεί μόνο ότι θα πάμε να βρούμε τους Κινέζους, τους Αιθίοπες και τους Αφρικανούς. Σήμερα δεν είναι ανάγκη να πορευθούμε, γιατί έρχονται αυτοί προς εμάς. Αφού έφθασαν στο τέρμα και δεν

βρίσκουν τίποτε, γύρισαν και ψάχνουν και συνεχώς μας κατακλύζουν. Στο Άγιον Όρος πολλές χιλιάδες μας επισκέπτονται με καυτηριασμένη συνείδηση και αναζητούν, ώστε να μην αυταρκούμε να τους λέμε.

Δεν χρειάζεται λοιπόν να πορευθούμε πουθενά. Γιατί το φως έχει αυτή την ιδιότητα. Χωρίς να κινείται, μόνο το ότι υπάρχει και ενεργεί σαν φως γίνεται γνωστό από όλα τα σημεία του ορίζοντα. Σήμερα οι άνθρωποι εκείνο που ζητούν αυτό είναι. Υπάρχει το Ευαγγέλιο; Και λέμε ναι, είναι το Ευαγγέλιο. Το μόνο που είναι, τίποτε άλλο δεν είναι. Γι' αυτό πέραν της προσωπικής μας σωτηρίας πρέπει να αποδεικνύομε σ' αυτούς που αναζητούν και προσπαθούν να δουν σ' όλα τα σημεία που υπάρχει κάποια πυγολαμπίδα φωτεινή, που να δείχνει προσανατολισμό και κατεύθυνση, να το βλέπουν πάνω μας. Ορίστε, εδώ είμαστε εμείς που εφαρμόζουμε το Ευαγγέλιο. Σε μας ανταποκρίνεται το Ευαγγέλιο. Πάνω μας είναι.

Πολλές φορές έρχονται και αφού καθίσουν λίγο μαζί μας, μας ρωτούν το εξής. Θα σάς πούμε κάτι και μη γελάσετε. Μα γιατί να γελάσουμε; Δεν υπάρχει θέμα να γελάσουμε. Εγώ με τη σύζυγό μου και τα δύο-τρία μας παιδιά δεν μπορούμε να μονοιάσουμε. Όσο και να προσπαθούμε, καθημερινά έχουμε διαφορές και διαφωνούμε και μαλώνουμε. Εσείς εδώ πώς μπορείτε; Είστε τόσοι νέοι από όλη τη γη, με ανατροφές διαφορετικές, με χαρακτήρες διαφορετικούς. Πώς μονοιάζετε και ειρηνεύετε; Κάθεστε ήσυχα και βλέπουμε πάνω σας την ειρήνη, που δεν την έχουμε εμείς. Ε, λέμε, απλούστατα. Τα αποτελέσματα που βλέπετε είναι αυτά που λέει το Ευαγγέλιο. Η αποτυχία σήμερα του ανθρώπου, είναι που στηρίζεται στον εαυτό του και την γνώση του. Είναι ατελείς οι άνθρωποι παράγοντες, και η ανθρώπινη σκέψη και δράση και δεν μπορεί να λύσει το πρόβλημα.

Ο άνθρωπος τί είναι; Είναι όργανο του θανάτου μετά την πτώση. Ακριβώς εκείνο που μας τελειοποιεί, μας αναδεικνύει νικητές και θαρραλέους και αποδεικνύουμε την πραγματικότητα είναι η υπέρ φύσιν θεία Χάρις την οποία αντλούμε με την πίστη μας προς τον Θεό Λόγο που παρουσιάστηκε και μας έδειξε το δρόμο. Αυτό λείπει και από σας. Γι' αυτό, αυτό που το βλέπετε ήδη πραγματοποιούμενο πάνω στους πιστούς, είναι αυτό που υπάρχει άπλετο και μοιράζεται εξ ολοκλήρου στον κάθε άνθρωπο, στον κάθε χαρακτήρα. Μόνον πιστέψετε. Μπείτε μέσα στην Εκκλησία, που είναι η πηγή και ο φορέας αυτής της Χάριτος, να πάρετε και σεις δύναμη από εκεί. «Οι διψώντες πορεύεσθε εφ' ύδωρ», οι πεινώντες, ιδού η τράπεζα γέμει, ο μόσχος πολύς.

Η παρουσία του Λόγου του Θεού συμπλήρωσε τα σύμπαντα. Δεν έχει μείνει τίποτε κενό. Πηγαίνετε εκεί ακριβώς που υπάρχει αυτή η πηγή, να πάρετε αυτό που σας λείπει. Αυτοί είναι οι τρόποι, που μπορούν να πείσουν σήμερα τον άνθρωπο. Γιατί ακριβώς δεν το ξέρει αυτό και προσπαθεί να το βρεϊ με την έρευνα της λογικής

και την ανθρώπινη προσπάθεια. Γι' αυτό καταφεύγει στις κούφιες φιλοσοφίες και πελαγώνει εκεί μέσα. Και μείς του λέμε απλά πράγματα. Όχι, αγαπητέ μου, άφησε τα αυτά. Δεν βγαίνει τίποτε. Η «μωρία» του κηρύγματος είναι εκείνη που σώζει. Η σοφία του κόσμου τούτου είναι μωρία εις Θεόν. Και «η φιλία του κόσμου έχθρα εις Θεόν». Ποιού κόσμου; Η φιλία των μέσων, που ο πλανημένος άνθρωπος φαντάζεται ότι θα λύσει τα προβλήματά του, εκείνη είναι η έχθρα. Όχι, ο άνθρωπος καθ' εαυτόν ως πρόσωπο. Δεν λύνονται τα προβλήματα με την ανθρώπινη γνώση. Τα προβλήματα λύνονται με την πίστη προς τον Θεό. Πιστεύοντες στον Θεό αντλούμε από Αυτόν. Διότι η πτώση τί ήταν; Η πτώση δεν ήταν τοπική, δηλ. φύγαμε από ένα μέρος και πήγαμε σε ένα άλλο. Η πτώση ήταν η διακοπή των σχέσεων μας με τον Θεό. Διότι όλα τα κτίσματα, μηδέ των ανθρώπων και των αγγέλων εξαιρουμένων, ό,τι και αν έχουν το έχουν κατά μετοχήν. Οτιδήποτε υπάρχει έξω από την προσωπικότητα του θείου είναι όλα κατά μετοχήν. Δεν υπήρχαν κάποτε. Μπήκαν σε ενέργεια από την πηγή της υπάρξεως, της δυνάμεως, της ζωής. Αυτός τα έβαλε σε ενέργεια και βρίσκεται ανάμεσά τους. Αυτός τους παρέχει τη δύναμη στο να υπάρχουν, που δεν υπήρχαν. Στο να ισορροπούν, που είναι αδύνατον από μόνα τους, και στο να φθάσουν στο τέρμα του προορισμού που τα έχει βάλει. Αυτές τις τρεις κινήσεις κάνει συνεχώς ο Λόγος του Θεού. «Ο Πατήρ μου έως άρτι εργάζεται, καγώ εργάζομαι». Άρα λοιπόν τα σύμπαντα κινούνται κατά μετοχήν.

Η πτώση τί είναι λοιπόν; Η πτώση είναι ότι πλανήθηκαν κάποτε οι άνθρωποι και έκοψαν τις σχέσεις τους με τον Θεό και έμειναν μόνοι τους. Και πέθαναν. Όπως «ου δύναται το κλήμα αφ' εαυτού φέρειν καρπόν εάν μη μείνει εν τη αμπέλω». Εάν το κόψεις το κλήμα από τη ρίζα θα ξεραθεί. Αυτό πάθαμε εμείς. Αυτή είναι η πτώση. Τώρα όλη η προσπάθεια ποιό σκοπό έχει; Να επανασυνδέσουμε τον εαυτό μας με την πηγή. Είναι αδύνατον εμείς να ζήσομε. Είναι αδύνατον να βγούμε από τον μύλο του θανάτου, της φθοράς, του πόνου και της καταστροφής στην οποίαν πέσαμε, αφού αποκοπήκαμε από την πηγή της ζωής. Όλη η προσπάθεια αποσκοπεί στο να επανακολλήσομε τον εαυτό μας εκεί. Να έλθουμε σε επαφή. Ο τρόπος της επαφής ποιός είναι; Δεν είναι άλλος παρά το να πιστέψομε ότι αυτή είναι η ζωή και να εφαρμόσομε αυτά που μας έχει υποδείξει. Έτσι ξαναβάζομε πίσω στην πρίζα το καλώδιο για να πάρομε από εκεί ρεύμα.

Η είσοδος είναι αυτή. Πιστεύομε σωστά ότι αυτός είναι ο Δημιουργός των όντων. Αυτός ο Δημιουργός των όντων Θεός, έχει σχέσεις μαζί μας πατρικές και εμείς, αφού μας τις έδωσε, έχομε υϊκές. Αυτές λοιπόν οι σχέσεις πρέπει να επανασυνδεθούν. Εμείς φερόμενοι ως υιοί προς τον Πατέρα, με το απόλυτο καθήκον της υιότητας, να έχομε εξάρτηση από αυτόν. Οπότε θα επιδράσει πάνω μας η πατρική του στοργή και όλη η θεοπρεπής του ενέργεια. Διότι αυτός είναι η πηγή της ζωής. Αυτός είναι η αλήθεια, η ζωή, η οδός, η θύρα, το παν του παντός.

Μετά ακολουθούν τα αποτελέσματα των θείων επαγγελιών. «Ο πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσεται, ο απιστήσας κατακριθήσεται». Πιστεύοντες απόλυτα στο θείο θέλημα και εφαρμόζοντάς το, επαναφέρομε την σύνδεσή μας όπως πριν από την πτώση. Γιατί ήλθε Αυτός, η πηγή της ζωής, της αιωνιότητος και της αθανασίας και μας έδωσε τη δύναμη να το πράξομε.

Το νόημα της ζωής μας εδώ, δεν είναι κανένα άλλο. Κανένα απολύτως. Δεν μας ενδιαφέρουν ούτε τα υλικά, ούτε οι θεωρίες τους, ούτε γιατί είναι, ούτε γιατί πρόκειται να είναι. Εκείνο που μας ενδιαφέρει είναι στο πώς να βρούμε τα πόδια μας, να βγούμε από μέσα στο χάος του θανάτου, να επανασυνδέσουμε τον εαυτόν μας στον κορμό του δένδρου της ζωής ούτως ώστε να ζήσομε και εμείς. Αυτή είναι όλη μας η σπουδή. Ο τρόπος είναι αυτός. Πιστεύοντες στον Θεόν, όχι γιατί είναι αυτός που είναι, εκείνος είναι έστω και αν δεν τον πιστέψομε εμείς. Εμείς ξεπέσαμε και είμαστε αυτήν την ώρα μέσα στο μύλο του θανάτου. Αν δεν βγούμε από εκεί ο μηδενισμός μας είναι οριστικός. Δεν χωράει καμιά συζήτηση εδώ. Η απώλεια και ο χαμός μας είναι θετικότετος. Και φρίττουμε και τρέμομε. Καθώς βλέπομε «εγγίζουσιν την ημέραν», όσο περνά ο χρόνος, και πηγαίνομε προς το τέρμα, εάν οι σχέσεις δεν αποκατασταθούν, το θέμα του θανάτου και της απώλειας είναι πλέον βεβαιότητα. Γι' αυτό τρέμομε, πως να ανασυγκροτηθούμε, πως να βγούμε από εκεί μέσα. Αν είναι τρόπος αυτήν τη στιγμή να επανασυνδέσομε τον εαυτόν μας με την πηγή της ζωής, να αρχίσομε να ζούμε. Ο τρόπος είναι ακριβώς αυτός.

Ο τρόπος της πτώσεως ποιός ήταν; Ήταν η παράβαση του θείου θελήματος. Πλανηθήκαμε και νομίσαμε ότι μπορούμε μόνοι μας, εάν δεν εξαρτόμαστε από τον Θεό, να γίνομε θεοί. Και γίναμε ιδιότυποι διάβολοι. Αντίθεοι. Τώρα γυρίζομε πίσω και εφαρμόζομε με λεπτομέρεια, αφού έχομε την πείρα των δεινών που μας βρήκαν, με κτυποκάρδι, μήπως και δεν κάνομε αυτό που θέλει ο Θεός. Και είναι διπλή ύβρις. Διότι τότε δεν το ξέραμε. Τώρα το γνωρίζομε. Τότε η αξία που είχαμε ήταν μικρή. Τώρα η αξία που πήραμε με την κένωση του Θεού Λόγου είναι απέραντη, ασύλληπτη, απερίγραπτη. Φρίκη και τρόμος εάν ο άνθρωπος ξεχάσει και χάσει το νόημα. Τί να κάνομε, τα στερεά υγρά και τα υγρά αέρια; Να ισοπεδώσομε τα ψηλά και να σηκώσομε τα χαμηλά; Τί βλακείες είναι αυτές. Μέσα στην ύλη θα βρει ο «κατ' εικόνα» Θεού «και ομοίωσιν» άνθρωπος ανάπαυση; Υπάρχει βλακωδέστερο συμπέρασμα από αυτό; Πίστις προς τον Θεό και υποταγή. Αυτό ήταν η αιτία της καταστροφής.

Δεν αρνήθηκαν ούτε ο Αδάμ, ούτε ο εωσφόρος τον Θεό προσωπικά. Άρνηση υπάρχει όταν αυτό που αρνούμαι μπορώ να το καταργήσω. Τα λογικά κτίσματα τα οποία εξέπεσαν και συνετρίβησαν αρνήθηκαν μόνο το θείο θέλημα, όχι το Θεό. Το θείο θέλημα μπορούμε να το αρνηθούμε. Γιατί αυτό εξαρτάται από μας να το πιστέψουμε και να το εφαρμόσουμε. Όταν δεν το πιστέψουμε και δεν το εφαρμόσουμε τότε το αρνούμαστε. Αυτή η μορφή της αρνήσεως προκάλεσε την καταστροφή. Γι' αυτό και ο Λόγος του Θεού, όταν ήλθε να μας ανασηκώσει από την πολλή του αγάπη μας απέδειξε ότι το λάθος της πτώσεως ήταν δικό μας, δεν ήταν δικό του. Διότι αν δεν απαιτούσε ο Λόγος του Θεού υποταγή πάλιν προς το θείο θέλημα και εξάρτηση τότε θα αποδεικνυόταν ότι η πτώση ήταν λάθος του Δημιουργού.

Βλέπετε όμως ότι ο Θεός δεν έκανε λάθος αλλά τα πάντα ήταν «λίαν καλώς» καμωμένα. Ήλθε ο Λόγος του Θεού και από συμπάθεια έσχισε το χειρόγραφο, έδωσε την άφεση, άνοιξε την πύλη, έδιωξε τα Χερουβίμ και την φλογίνη ρομφαία, άφησε την είσοδο ελεύθερη και μας απέδειξε πρακτικά τούτο. Ορίστε, κύριοι, από μέρους μου είστε ελεύθεροι να ξαναμπεείτε. Όμως θα διορθώσετε το σφάλμα σας. Ποιό Κύριε; Την παράβαση του θείου θελήματος που κάνατε στην αρχή. Θα αποδείξετε πρακτικά ότι την εφαρμόζετε τώρα. Να δείξετε ότι εσείς φταίτε και βγήκατε. Να! να σας το εφαρμόσω εγώ. Φοράει τη δική μας φύση και γίνεται πρακτικά υπήκοος μέχρι απολύτου υποταγής, ο Βασιλεύς της Δόξης. Υποδύεται αυτός τον ρόλο του υποτακτικού, μπαίνει μπροστά, να συγκινήσει τον άνθρωπο, να μιμηθεί και αυτός για να μη φανεί ο Κύριός μας ότι είναι δεσπότης στον άνθρωπο. Γιατί λέει: «Ουκέτι καλώ υμάς δούλους, ότι φίλοι μου εστέ». Βλέπετε μυστήρια. Βλέπετε απόλυτη αγάπη. Για να μην υποβιβάσει την ανθρώπινη προσωπικότητα, τη φοράει. Την κατάπτυστη ανθρώπινη προσωπικότητα, η οποία εκουσίως αντάρτεψε και αρνήθηκε, δεν την προσβάλει, αλλά την προσλαμβάνει αυτός και την τιμά. Και

δεν διατάζει τον άνθρωπο να υποταχθεί για να μη φανεί ότι είναι κύριός του, γιατί λέει ότι είναι αδελφός του. «Ίδού αναβαίνω προς τον Πατέρα μου και πατέρα ημών». Μπαίνει μπροστά παίζοντας το ρόλο του απολύτου υποτακτικού να συγκινήσει εμάς τους αναισθητους, να τον μιμηθούμε.

Βλέπετε πόσο απλά είναι τα πράγματα. Αλλά και πόσο βέβαια και θετικά. Τώρα, ποιός είναι εκείνος που θα πει ότι χωρίς να υποταχθεί στο θείο θέλημα δικαιούται να γίνει μέτοχος των θείων επαγγελιών; Ούτε η τερατωδέστερη και δύσμορφη διάνοια μπορεί να το σκεφθεί αυτό το πράγμα. Όλοι μας λοιπόν όρθιοι. Με αναπεπταμένο το φρόνημα. Εδώ που μας κάλεσε ο Λόγος του Θεού, δεν έχει κανένα άλλο νόημα η ζωή μας, τούτο μόνο, νύκτα και ημέρα. Να είμαστε όρθιοι στην έπαλξη, κρατούντες τον οπλισμό μας. Να δούμε πόθεν έρχεται αυτός, ο οποίος μας πλανά και ποιό σκοπό έχει. Κάθε στιγμή δίνομε το σύνθημα της ομολογίας. Ζούμε για να ομολογούμε. Ποιό; Αυτό που αρνηθήκαμε. Ποιό ήταν αυτό; Το θείο θέλημα. Όταν σας ρωτήσει κανείς, τί κάνετε εσείς οι μοναχοί; Ομολογούμε. Ποιό πράγμα; Αυτό που αρνηθήκαμε. Τί είναι αυτό που αρνηθήκατε; Το θείο θέλημα.

Καθόμαστε εδώ σαν τους κυνηγούς και παρακολουθούμε. Αυτό που λέει ο Παύλος: «ου γαρ τα νοήματα αυτού αγνοούμεν». Αυτόν τον απατεώνα, ο οποίος δεν έχει άλλη δουλειά παρά μόνο σκέφτεται τη δική μας καταστροφή. Τον παρακολουθούμε, τότε έρχεται και πού μπαίνει και τί ζητά. Με χίλιους δυό δολίους τρόπους, από όλες τις απόψεις, από τους τρεις κύκλους της συστάσεώς μας, τον έσωθεν, τον έξω και τον πέριξ. Σ' αυτούς τους κύκλους κινούμεθα. Και αυτός καιροφυλακτεί να μας απατήσει για να μη φυλάξομε το θείο θέλημα, για να μάς αποδείξει και πάλιν απίστους. Εμείς όμως δεν θα το κάνομε. Αλλά όρθιοι εκεί. Κι' αν συμβεί να γλιστρήσουμε από απειρία, από αγνωσία, από αδυναμία, -που δεν τα συνερίζεται η Παναγάπη της Χάριτος και του Θεού-, αμέσως με τη μετάνοια θα τα διορθώσομε και θα δώσομε το παρόν μας.

Κύριε, εδώ είμαι. Μη μου το γράφεις, λάθος έγινε. Δεν σ' αρνούμαι εγώ. Δεν θα σε αρνηθώ ποτέ. Και αν δεν με αξιώσεις να μπω στη γη της επαγγελίας, την απάθεια, θα ρίξω μόνος μου τα οστά μου μέσα στην έρημο της μετανοίας. Πίσω δεν θα γυρίσω. Αδύνατον να αρνηθώ το κέντρο της αγάπης μου. Αυτό είναι το σύνθημα του μοναχού. Όποιος το κρατά αυτό, πηγαίνει με τον πύραυλο, όχι με το αεροπλάνο. Θάρρος. Δεν πρόκειται να μας φράξει κανείς το δρόμο. «Μείζων ει ο εν ημίν ή ο εν τω κόσμω». Τί θα μας κάνουν. Να μας φοβίσουν; Τί να μας πάρουν; Δεν σηκωθήκαμε μόνος μας, όλοι σας, όταν ακούσατε μέσα σας το «ακολουθεί μοι» και τα πετάξατε όλα, οτιδήποτε λέγεται κόσμος και ήρθατε αυτοεξόριστοι στην έρημο; Και συνεχώς η έννοια σας ποιά είναι; Μήπως έφαγα πολύ, μήπως κοιμήθηκα

πολύ, μήπως δεν έκανα καλά υπακοή; Μας τρώει αυτό το σαράκι. Πράγματι αυτή είναι η ενέργεια του θείου φόβου, αυτή είναι η ασφάλεια. Έτσι πρέπει να είναι.

Ο μακαρίτης ο παππούς (Γέρων Ιωσήφ ο Ησυχαστής), η ρίζα μας, για την οποίαν καυχόμαστε αυτό έλεγε: «Από την ημέρα που έβαλα αυτό το μαύρο, ούτε ψωμί εχόρτασα, ούτε νερό, ούτε ύπνο». Δεν κυριολεχτούσε. Ήλθε καιρός που χόρτασε. Ήλθε καιρός που ξεκουράστηκε. Δεν εννοούσε αυτό. «Η έννοια μου, ο θείος φόβος δεν έφυγε από μέσα μου». Γι' αυτό είδατε το θριάμβο. Αυτό πρέπει να ζηλέψουμε. «Καλόν το ζηλούσθαι επ' αγαθῶ». Τη ρίζα μας, τον πατέρα μας αυτόν, ο οποίος καταδέχθηκε να μας συναρμόσει πάνω στο δικό του όνομα και εργάστηκε αυτός για να δώσει σε μας κληρονομιά. Ένας αγράμματος νέος, ένας αγράμματος χωριάτης κι αυτός σαν και μένα κίνησε χωρίς να ξέρει που πηγαίνει. Δεν μπορούσε να διαβάσει και καλά, και όμως επειδή αγάπησε τον Θεό ολοκληρωτικά δεν μπόρεσε τίποτε να τον εμποδίσει. Αγωνίστηκε. Πόσος ήταν ο αγώνας; Πόση είναι η αιωνιότητα και η ευτυχία τώρα!

Αυτά να σκέφτεστε και να ερεθίζετε τον εαυτόν σας. Μη φοβάσθε. Τις αλλοιώσεις, όταν θα αισθάνεστε ξηρασία, λόγω συστολής της Χάριτος, μη τις φοβηθείτε. Δεν είναι τίποτε αυτό. Είναι η φύση των πραγμάτων. Όταν αισθάνεσθε μέσα σας την παρηγοριά της Χάριτος μη ξεθαρρεύετε, δεν θα μείνει. Εμείς δεν πιανόμαστε από την αίσθηση, δεν κάνουμε κριτήριο τα συναισθήματα, ούτε της ξηρασίας, ούτε του θριάμβου της παρηγοριάς. Όχι. Τα κριτήρια μας είναι η πίστη, η ενεργουμένη πίστη. Πιστεύοντες στον Χριστό μας και εφαρμόζοντες και έχοντες ως στόχο της ζωής μας το πανάγιο Του θέλημα από κει βγάζουμε. Πόσο υποταχθήκαμε στο θείο θέλημα, πόσο εργασθήκαμε για να κρατήσουμε την ακρίβεια της συνειδήσής μας. Εκείνο είναι το κριτήριο. Τα συναισθήματα δεν τα μετρούμε. Δεν είναι δικά μας αυτά. Δεν ζητούμε αμοιβή εδώ. Διά πίστεως βαδίζουμε, όχι δι' είδους. Έτσι βάδισαν οι πατέρες μας. Έτσι θα βαδίσουμε και εμείς. Διά πίστεως και μόνον. Η θεία Χάρις δεν θα μας αφήσει ποτέ. Θα μας παρηγορεί. Θα μας παιδεύει. «Ον αγαπά Κύριος παιδεύει». Αλλά εμείς δεν παίρνομε από εδώ κριτήριο. Το κριτήριο μας είναι αυτό. Στο πόσο εργασθήκαμε με ακρίβεια συνειδήσεως. Και συνεχώς παρακαλούμε.

Είδατε τι διαβάζαμε προηγουμένως. Που είχε τον πόλεμο η αμμάς Σάρα, άνκαι κοπέλα. Παρακαλούσε να της δοθεί δύναμη αγωνιστική, όχι να της φύγει ο πόλεμος. Εκείνος ο μαθητής; Τον είδε ο Γέροντάς του που κουραζόταν. Πόλεμος σκληρός, δεν τον άφηνε τον καημένο να ξεκουραστεί καθόλου, ούτε να κοιμηθεί. Του λέει: «Τέκνον, λυπούμαι. Θέλεις να παρακαλέσω,-είχε παρηγοσία στον Χριστό-, να σου ανακουφίσει τον πόλεμο;». «Όχι, όχι, αλλά να μου δώσει δύναμη καρτερίας.» Μια χούφτα είναι οι ημέρες. Αύριο θα πάμε πού; Εκεί που είναι οι

μάρτυρες, οι ομολογητές, οι προφήτες, οι Απόστολοι. Εκεί που είναι ο πρωτοπροφήτης και πρωταπόστολος και πρωτομάρτυρας, ο Λόγος του Θεού ο σεσαρκωμένος. Και όταν δούμε πάνω τους όλα τα στίγματα που περιέφεραν το σταυρό, δε θα ντραπούμε εμείς, που δεν έχουμε τίποτε; Τουλάχιστον τούτο το λίγο. Την ακρίβεια της συνειδήσεώς μας. Στο να φυλάξουμε το θείο θέλημα. Και ποιό είναι αυτό;

Είναι αυτό που μας παρέδωσαν οι πατέρες μας. Είμαστε μοναχοί. Η ρίζα της μοναστικής ιδιότητός μας έγκειται σ' αυτά τα δύο. Πρώτον να κρατήσουμε την αγνότητά μας, γιατί χωρίς αυτήν δεν υπάρχει τίποτε, και δεύτερον την υποταγή και την υπακοή. Δεν υπάρχει τίποτε άλλο. Αυτό είναι η αντιγραφή του προτύπου. «Αφορώντες εις τον της πίστεως αρχηγόν» ταυτοχρόνως «και τελειωτήν Ιησούν», που έγινε «υπήκοος μέχρι θανάτου». Και τί του χρειαζόταν η υποταγή Αυτού που είναι ο βασιλεύς της δόξης; «Ουκούν βασιλεύς ει συ;» του λέει ο Πιλάτος. Και απαντά: «εις τούτο γεγένημαι». Εγώ είμαι η βασιλεία. Αν υπάρχει βασιλεία, αν υπάρχει αρχή, αν υπάρχει εξουσία, αν υπάρχει κυριότης είμαι εγώ. Αλλά επειδή ήταν ταπεινός δεν τα έλεγε έτσι.

Αυτός για το δικό μας το χατίρι υπεδύθη το ρόλο του απολύτου υποτακτικού. Αν είσθε ανδρείοι μοναχοί, καθώς και είσθε, ξέρετε τί θα λέτε; Μην το θεωρήσετε παραλογισμό. «Κύριε μου, Ιησού Χριστέ, εάν σήμερα αποκαλυφθείς και πεις ότι σήμερα καταργώ το νόημα του Σταυρού, μπειτε από άλλο δρόμο, εμείς θα πούμε: «Όχι, Κύριε, δεν πάμε. Από εκεί που πήγες εσύ, θα πάμε και εμείς». Αυτό είναι η έκφραση, η αντανάκλαση της πραγματικής αγάπης. Μόνον έτσι θα ικανοποιήσουμε από μέρους την αγάπη μας προς εσένα. Γιατί εσύ πήγες από εκεί; Και εμείς από εκεί θα πάμε. Έτσι, λοιπόν, πρέπει να λέει ο μοναχός. Έτσι πρέπει να αισθάνεται. Αυτός είναι ο μοναχός.

Αυτά εύχομαι από ψυχής, να ερεθίζετε μέσα σας συνεχώς, να προκαλείτε τον εαυτό σας. Έτσι με θρίαμβο θα περάσουμε. Δεν φοβόμαστε κανένα. Τί θα μας κάνουν; Μας απειλούν με θάνατο; Μακάρι να μας έφερναν σ' αυτό το σημείο, αυτή την ώρα, όχι αύριο το πρωί. Όλες οι παλληκαριές του διαβόλου είναι φρούδα και άχυρα, όταν ο μοναχός είναι έτοιμος. Θα, θα, θα... Μα τί θα; Θα μας κάνεις κακά, θα μας κάνεις δεινά; Ποιά; Εμείς θάνατο ζητούμε, φέρτον εδώ αν είσαι άνδρας! «Σταυρού και θανάτου επαγγελίαν», «το απόκριμα του θανάτου εν εαυτοίς εσχήκαμεν». Δεν φοβόμαστε κανένα. Ελπίζοντες στην παρουσία της αγάπης του Χριστού μας, που είναι πάντοτε μαζί μας. Αυτώ η δόξα εις τους αιώνες. Αμήν.

(Απομαγνητοφωνημένη ομιλία που έγινε στις 23-7-87)

<http://bit.ly/1318SZM>